

גיליון 98

מרץ 2023 • אדר ה'תשפ"ג

מוֹטִיב

על שם ליאורה דיין

ירחון בנושא שירה וספרות עברית

מִסְכּוֹת

חן אבידר
לימור אילן
דבורה ברשיר
רון גרא
אפי הלפרין
ציפי ויינר
דפנה חיימוביץ'
משה טל
אביאל מעודד
נגה שגב
בתיחן שניידר

גיליון 98 מתחיל...

לא רק ילדים בפורים ולא רק שחקנים בתיאטרון – אנשים עוטים מסכות בכל יום – מול המשפחה, מול החברים, מול העמיתים לעבודה ולפעמים גם מול עצמם.

אנחנו רוצים להיות כנים ואמיתיים, אבל הכנות האמיתית היא להודות שלעיתים אנחנו צבועים, מעמידים פנים, מסתירים את האמת – גם אם מטרטנו טובה.

בגיליון זה ביקשנו ללמוד על המסכות של חיינו. תמצאו כאן שירים וסיפורים על הפערים שנוצרים בין הדימוי החיצוני לבין האמת הפנימית, על הסיבות להעמדת הפנים ועל תוצאותיה הטובות או הרעות.

הפעם גם חרגנו ממנהגנו ובסוף הגיליון תמצאו שיר נוסף, מספר 11 - "בונוס" פורימי ומשעשע. קריאה מהנה,

אלירן דיין, יאיר בן־חור, רובי גורדון, עמליה ויניק

את הגיליון נפתח הפעם בשיר של תמרה טוביאן.

בסוף אני

חולצת את נעלי

פושטת בגדי

וקסירה את

המסכה ששקרה את פני

מפני.

ירחון "מוטיב" הוא כתב עת מקוון לעת עתה המתפרסם אחת לחודש.

כל גיליון יעסוק בנושא שהמערכת תבחר, ויפורסמו בו עשר יצירות.

העבודה בירחון מתבצעת בהתנדבות מלאה, אי לכך אין ליצופת לתגמול כספי כלשהו על פרסום יצירות, לרבות לא לתמלוגים כלשהם; בשליחת יצירה לפרסום מאשר היוצר את אפשרות פרסומה בירחון, ולא יהיו ליוצר השגות או טענות באשר לפרסום או לאי־פרסום יצירתו בירחון.

ליאורה דיין ז"ל הייתה אוהבת אדם. אהבתה הגדולה ביותר הייתה למילה הכתובה ולקריאת ספרות ושירה, ואותם קראה עד סוף ימיה.

ירחון "מוטיב" נוסד לזכרה ונושא את שמה.

דקה לפני שנכנסה לחדר הישיבות הבינה ששכחה את מסכת המשא ומתן שלה בבית. היא נזכרה שגיהצה אותה הבוקר וכנראה השאירה אותה על קרש הגיהוץ. איך זה קרה? היא עובדת על המצגת הזאת כבר חודש, מלטשת כל מילה, כל מסר, מתאמנת על ההבעות במסכה החדשה, ועכשיו, איך תיכנס בלי הפנים המתאימות?

בחברה יש כללים מאוד ברורים והקפדה נוקשה על שימוש במסכות הנכונות. הם לא אוהבים שניויים של הרגע האחרון. זה המהלך המכריע בקריירה שלה והיא חייבת להחליט – או שהיא נסוגה לאחור או שהיא שועטת קדימה.

חדר הישיבות היה קפוא כשצעדה בבטחה למקום מושבה. אסטרטגיה ישנה ואכזרית של הארגון. כמה אנשים נעו באיננוחות בכיסאם, היא יכלה לשער שזה נבע מתחושת ההפתעה. היא ידעה שלא תוכל להבחין בדבר מעבר לפני הפוקר שנשאו, כולם עטו את מסכות המשא ומתן כמקובל ורק היא שברה את הכלים. אף אחד לא העז לומר דבר. להיכנס ככה עם מסכת עובדת המשרד היום־יומית למפגש הראשון עם החברה מחו"ל? הם בוודאי חשבו שיצאה לגמרי מדעתה או שהיא מפעילה עליהם איוושי טקטיקה לא צפויה שמולה לא ידעו להתגונן.

איש לא הבין מה קרה בפגישה הזאת. הם היו מרותקים אליה, נראה שאף פנו אליה בחיבה רבה מהמקובל במפגשים המרוחקים והקורקטיים האלה, והיה נדמה לה לרגע – אבל אולי רק דמינה – שראתה את הבוס מחייך לעברה מתחת למסכה שלו.

למרות היום המסעיר רק חיכתה כבר להגיע הביתה, לילדים שלה, להוריד את מסכת העבודה המעיקה ולהחליף למסכת הבית. זו המסכה שהיא הכי אוהבת, עם החיוך הרחב והעיניים הקורנות. בדרך נזכרה שהיא עוד חייבת לעבור בסופר, לחדש את מלאי המסכות המוסדיים, יש לה פגישה חשובה בבנק בשבוע הבא. במחשבה שנייה, אולי הפעם עדיף להשקיע ולהזמין אחת יוקרתית, ממותגת.

עוד לפני שהספיקה לצלצל בפעמון נפתחה הדלת ושני הבלגניסטים הקטנים קפצו עליה. היא חיבקה אותם חזק ושאפה את ריח השמפו המתוק והמוכר לאפה. "תכף, תכף אני איתכם. אני רק רוצה להחליף בגדים, מסכה ואני כבר באה".

הם הביטו בה ופרצו מייד בצחוק, רבים של מי התור לחבק אותה קודם. "אבל אימא, את כבר במסכת בית". היא הרימה את פניה בבהלה לעבר מראת הכניסה. היא זיהתה את החיוך הרחב שהשתקף מול עיניה. אוי אלוהים, מסכת הבית! נפלטה זעקה מפיה. היא כל כך מיהרה לפגישה ששכחה להסיר אותה הבוקר. עכשיו הבינה שעשתה אותה כל היום.

הוא הִיָּה אָדָם מְפָאָר
מְקַצוּעַן אֲמִתִּי
אִישׁ מְשֻׁפָּחָה נְהוּר
מְשֻׁכֵּיל עִם לֵב זָהָב
בְּתַחוּמוֹ שֵׁם דְּבָר
אֶסְתֵּטִי וּמַרְשִׁים
בְּחֵיוֹף מְאֹפֵר.

אָבֵל בְּפָנָיִם מְחֻשְׁכֵי אֵימִים
דוֹרְסִים לְמִנּוֹת טָרֶף קַל
וְרֶק חֵלְקָה קִטְנָה מוֹצֵלֶת
מִמִּתִּינָה שְׁאֲנָנָה

הוא הִיָּה אָדָם מְפָאָר
וְלִפְעָמִים הוּא נִכְשֵׁל
בְּצָבִין חֲחוּצָה
הַעֲצָב כְּנֶהֱר
הוּא נֶאֱנַח לְרוּחָה
מוֹל הַשֵּׁטֶף הַדְּבִיק
שֶׁהִבְהִיל אֶת הַסְּבִיבָה
כִּי אֵיךְ אָדָם מְצֹלַח כָּל כֶּף
רְסִיסִים עַל הַרְצָפָה.

הוא הִיָּה אָדָם מְפָעֵר
הוּא נֹסֶה לְרַעֲנֵן
בְּטִיּוֹל מְפָקֵעַ לְחוּלִי
אוּ גָבֵר לְזִינ
אָבֵל זֶה לֹא עוֹר
הַבוֹר נִשְׁמֵר
וְהַמְשִׁיף בּוֹ לְכַרְסֵם

עַד שְׁלֹא הִיָּה.

בשנה האחרונה של לימודיה כבר דיברה דניאלה איטלקית שוטפת במבטא מקומי כך שאפילו הבולוֹנְזִים הוותיקים הניחו שהיא אחת משלהם. ושָמְהָ הקוסמופוליטי, שאולתר בלידתה כדי להנציח את זכרו של סבה שנרצח בשואה, העניק תמיכה נוספת להנחה זו.

עוד בתיכון גילו מוריה לאנגלית ולצרפתית שיש לה כישרון מיוחד לשפות והמליצו לה לעסוק בתחום הזה בסיום הצבא, אבל דניאלה הפתיעה ובחרה במְדִיִצְיָנָה בעקבות גיוסה לחר"פ ושירותה כחובשת במהלך מלחמת יום הכיפורים. לצערה, ציוני הבגרות ההומאנית שלה היו נמוכים מהנדרש והיא התקבלה לאף פקולטה לרפואה בארץ, אך בסופו של דבר מעז יצא מתוך: בתמיכתם של הוריה, ובעיקר של אימה שאחת מבנות דודותיה התגוררה בבולוניה, נסעה דניאלה ללמוד בעיר האוניברסיטאית העתיקה הזאת ועד מהרה התערתה לגמרי באורח החיים הנינוח של אמליההרומניה.

דניאלה הייתה נאה ומטופחת ומטבע הדברים חיזרו אחריה בחורים איטלקים, אבל מרביתם היו חצופים ורועשים מדי לטעמה ומקצתם אף תמכו בכריגטהירוסה המהפכנית ובמאבקם האלים של הפלסטינאים. היא העדיפה להקדיש את זמנה ללימודים התובעניים על פני יציאות לאֶפּוֹנְטֶמְנִי מודמנים, ובכך גם להפיג קצת את חששם של הוריה מהאפשרות של נישואיה לגוי והשארותה בכך לנצח. ובכלל, זוגיות רצינית וממושכת לא נראתה לה אטרקטיבית בשלב זה של חייה. אלא שתכנונים לחוד ומציאות לחוד, ובאחת המסיבות הנדירות שאליהן היא בכל זאת הגיעה בתקופה של טרום בחינות הגמר הוצג לפניו סטודנט לספרות בשם לואיג'י. כבר לאחר משפטי ההיכרות הראשונים – הוא, דרך אגב, דיבר בִּדְיֶאֱלֶקְטִיקוֹ וְנָטוּ והתלבש בקפידה לפי צו האופנה האחרונה – הרגישה דניאלה שנוצר ביניהם משהו שונה ומיוחד.

גם לואיג'י, שבגלל מוצאו וחינוכו השמרני היה בדרך כלל ביישן ועצור בחברתן של בנות המין היפה, חש עצמו באותו ערב באופן חריג כדג במים. וכמה ימים לאחר מכן הוא התקשר והזמין אותה לארוחת ערב בטרטוריה קטנה בִּפְיֶאֶצָה סֶנְטוֹ סֶפּוֹנֶזֶה שבה הם שוחחו בעיקר על לימודיהם והקפידו להתרחק מנושאים פוליטיים קונטרוברסליים. במפגשם הבא הלכו לקולנוע כדי לצפות ב"אפוקליפסה עכשיו", ואחר כך חלקו פיצה עמוסה בפרושוטו ובפרונוי ודיברו בעיקר על עלילתו המורכבת של הסרט החדש. ביום שבת שלאחר מכן הוא כבר אסף אותה מבית הֶצְיָה שלה ושניהם נסעו על הווספה שלו לִפְרֶקוֹ דֵי גִסִי, טיילו לאיטם בשבילים המוצלים, והתרכזו בתוכניותיהם לחופשה הממשמת ובאה. היא אמרה לו בצער שלא תהיה לה ברירה אלא לשרון בספרייה ולהתכונן לבחינותיה הקשות, והוא סיפר לה שבכוונתו לבקר את הוריו שמנהלים מלון קטן בוונציה שבביל לעזור להם קצת בתקופה הבוערת; היא, שכבר הרגישה נינוחה למדי בחברתו, התעניינה בכתובת המדויקת, והוא מסר לה את שם הרחוב ומספר הבית; היא הודתה שהמקום לא מוכר לה אף שביקרה בעיר המקסימה הזאת מספר רב של פעמים בעבר וביקשה לשמוע פרטים נוספים, והוא גמגם משהו על הגטו אֶבְרָאִיקוֹ הישן וכחכת בגרונו במבוכה.

"תראי, את מאוד-מאוד מוצאת חן בעיניי אבל..." והיא – שבעיניה גם הוא מאוד מוצא חן אף שהוא צעיר ממנה בחמש שנים ושלאחרונה אף תהתה אם מדובר בהתאהבות של ממש מצידה – נבהלה מה'אבל' הפתוח הזה וחשבה שאולי שאלותיה נראו לו ישירות וחטטניות מדי בשלב כה מוקדם של יחסיהם. הייתה בטוחה שמייד יבוא המשך בנוסח, 'אני חושב שזה לא ילך בינינו', 'זאת לא את אלא אני' או איוו קלישאת פְרָדה גברית אחרת, והסבה את ראשה הצידה כדי להסתיר ממנו את

הלחלוחית שכבר החלה להיקוות בזוויות עיניה. " ... אבל כדי להיות הוגן איתך לפני שאנחנו מתקדמים", הוא סיים בקול רועד, "עלייך לדעת שאני... יהודי".

לרגע קצר היססה דניאלה אם לאפשר לדמעותיה לזלוג בגלוי או לחלופין לפרוץ בצחוק רועם ומשחרר. "אָ טו? אם כן, לוֹאִיגִי, ייתכן שזוהי תחילתה של יותר מסתם ידידות נפלאה".

אני אֶבְנֶה לי בית בבּוּשְׁקָה, כְּמוֹנִי,
חֶדֶר בְּתוֹךְ חֶדֶר בְּתוֹךְ חֶדֶר.
וּבְחֶדֶר חֶדֶר קִטּוֹן וְשִׁמּוּר
אוֹרִיד לְעֵצְמִי אֶת הַמַּסְכּוֹת,
מַסְכָּה בְּתוֹךְ מַסְכָּה בְּתוֹךְ מַסְכָּה,
אֲבִיט פֶּעַם רְאֵשׁוֹנָה וְאַחֲרוֹנָה בַּמְרָאָה –
וְאָמוֹת.

ומה אם תגלי שאני כמוך

בכעיות

בכאבים

ובכל זאת מעזה לגבות

341.9 שקלים לא כולל מע"ם

לחמשים דקות

למרות שאין לי פתרונות

(הנפש היא חלום בלהות).

ובעמק הלילה

כשגם אני מסרבת שנה

אני מדמינת אותך רואה לי

(גם לי הנשימות אינן מועילות)

לזכר

שאני יודעת בדיוק

איפה הלבד הזה,

כי קואורדינטות הפאב

מקצקעות.

מבקשת את עזרת הצביר

בחפוש קול פנימי

אוֹד.

משק,י

מחכה,

מגמד,

שבטל את עצמו בפני אחרים.

נראה לאחרונה לפני זמן רב

יתכן שימצא מבלבל, מפקד ועלג.

נא לנהוג עמו ברכות.

על מי אני עובדת?

על מי אני עובדת?

על מי? על מי? על מי?

בקשי מסגלת לטפל רק בעצמי

לידה קטנה וחרדה

זקוקה לאמא לידה

ושִׁיבְחֵינוּ עֲבוּרָה

בין כן ללא, בין טוב לרע.

אז אני שמיה מסכה שנוראית כמו מבגרת
את הספקות והפתורים בתוך קפסה סוגרת
ויוצאת אל העולם אמיצה ומעזה
בתקנה שלא יבחינו שאני סתם מתחזה.

משתדלת לענות על שאלות ולחנך
למרות שאין לי שום משג מדוע, מה ואיך
לא שוכחת לנחם, לעודד ולהרגיע
למרות שבתוכי שוכן גוזל קטן פגיע.

בסוף היום עומדת חשופה מול הראי
משילה את מסכת המבגר האחראי
מתחברת ללידה שמסתתרת לה מתחת
ומפליגה אל "לעולם לא", הארץ המבטחת.

האם גם עליכם הצלחתי לעבד?
מגיע לי אוסקר, כל הכבוד!
תנו לי רגע לנסח כמה מלות תודה
ולמצא איזו תחפשת שתסתיר את הילדה.

כל הקטע הזה של "להיות מבגר"

מציב בפני סוג של אתגר

שגדול עלי, לא פעם, בכמה מדות

כמו נעלי עקב של אמא עבור ילדות.

בכספים ובפוליטיקה לא מבינה בשיט

(אפלו מקללת – ממש דגמה אישית)

בקשי מגרדת את עצמי מהמטה

וידועת להכין רק טוסט וחביתה.

לא מתאפרת או מטפחת צפרניים
מעדיפה שער אסוף שלא נכנס לי לעינים
לא נוהגת במכונית, גם אם יש בטוח
ושוכחת שזה לא יפה ללעס בפה פתוח.

תרגיל במושגים

המקבלות צומחת

מן ההתחזית

והמסכות רבות הפנים

מן המיקה למוכנות.

בפן האחרון, הסופי,

האמתי ביותר שלנו,

נגזר על פלנו להיות

בלתי מוכנים לחלוטין.

לקניח, המקבלות

תבלע את הזהות

ואז תבקש פנות –

כאלו היה הדבר אפשרי.

אלו זכלתי להתאפר
להחליף פנים
לשנות לבלי הכר
לחפות על תונה משקעת
בגפי
על רוח שבאָה אי־מָה
מרעידה בוכבי
ולב של אדם.
שאיש לא ירחם
לא ילעג למסקת
חיי.

באביב אלבש לי עלונה
חדשה
עניקה, מקטון.
אלגם מן השקת השבורה
אמתיק צפונותי עד
תם.

צריך לעשות משהו בנדון. הרי המצב לא יכול להמשיך כך, חשב. כדי להדגיש את נכונות מחשבתו וצדקת עמדתו ציין את תגובתו המלומדת בצורה שלא משתמעת לשתי פנים בחשבונו האנונימי. זו הייתה תגובה נזעמת נוטפת ארס ותרעלה. הוא חשב על כל אורב בעודו משבץ אותה פנימה. אורב ועוד אורב, מכה אחר מכה – והינה צעדה לה מילה אחר מילה למשפט מהלך שאיים לזעזע את המערכת כולה. אולי ככה יישמע קולו ותעלה הזעקה. כאבו הוא כאב אמיתי, והוא משווע לישועה ואין עוזר ואין בא. תחושתו מוקלדת ופועמת באותה פסקה, בזעקה אילמת ובקריאות סימני הקריאה – ! ! ! ! ! אל תוך בליל ובלבול הענן שברשת. שם לא יחסמו אותו. שם יוכל לפתוח את מה שמקופל בתוכו פנימה, שלא ידע שיכול אפילו להיאמר אלמלא החופש שבכתיבה מאחורי המקלדת והמסכה.

היא ישבה לה בקופה שבמכולת הקטנה שבשכונה, סטודנטית למדעי הרוח בשנה השנייה, וגלשה בטלפון בעודה ממתינה ללקוחות בדלפק. הוא נכנס אל המכולת, בפעם השלישית באותו הבוקר, ועיניו תרו את המוצרים השונים שבמדפים, מבליח מדי פעם מבט סקרן לכיוונה. היא הייתה יפה ושבתה את ליבו, והיא לא שמה לב אליו בכלל...

"שוב שכחת משהו?" חייכה אליו. "זו הפעם השלישית הבוקר שאתה כאן."

"כן... אהה... לא..." התרגש והתבלבל כי לא היה שקוף בעיניה, וכמעט ושמת את קרטון החלב שלקח. "אני פשוט עובד מהבית, את יודעת... כמה אפשר לשבת ולעבוד... חייבים להתאוורר."

"במה אתה עובד?" שאלה ותלתה בו עיניים סקרניות בסימני שאלה.

"הייטק... את יודעת. לא באמת מעניין", חייך בהתנצלות. "עובדים כמה ימים מהבית".

"אתה מתכנת?" שאלה.

"DevOps, את יודעת..."

"כן..." הנחנה כמבינה ושתקה כי לא ידעה על מה דיבר ואיך להמשיך את השיחה. "לשים לך את החלב בשקית?"

הוא לא ידע מה לענות. שקית אחת בשביל קרטון חלב אחד? ומצד שני היא נחמדה והיא הציעה אז אולי.

"אני אשים לך בשקית", אמרה ושלחה את ידה שלרגע נגעה בשלו, והגישה לו את החלב בשקית חזרה.

היא הביטה בו וחייכה. הוא הביט בה מתרגש ונבוך.

"למרות שזה רק קרטון אחד, ככה יהיה לך נוח יותר", אמרה כאילו קראה את מחשבותיו.

"ומקסימום אם אתה בקטע של איכות הסביבה, אתה מוזמן לשמור את השקית אצלך לקנייה הבאה", הוסיפה בהערה שנונה.

בדרך חזרה לדירה שחזר במוחו את כל מהלך השיחה איתה. משהו כמו נתקע בו בכל פעם שרצה להראות את הנקודה הטובה שבו, העדינה והרכה, וכשניסה להיראות שנון ומצחיק כאילו נחסם ועטה מסכה.

"לא הייתי צריך לומר DevOps", נוף בעצמו והתיישב חזרה לעבוד עם ספל הקפה מול המסך. הוא לא עמד בפיתוי ופתח את חלון התגובות להודעה שכתב קודם לכן. הוא השתומם וחייך בסיפוק כשהבין שבשעות הקטנה מחוץ לביתו שורשר ציוצו הקטן ושותף עשרות פעמים. דעתו הנכונה והאיתנה בעיניו התפשטה לה ברשת כאש כשדה קוצים, וגררה תגובות משני הצדדים שחבטו זה בזה. שם ברשת ידע איך לעורר מהומה. שם היה שנון וחד ועוקצני כעקרב. שם ידע לחבר אות ומילה ומשפט. שם היה סוער ונמהר, מלא חשק ותשוקה.

הוא קם והביט מהחלון למטה אל המכולת הקטנה של השכונה, וחשב עליה בשקט, רחוק מסערות הרשת. הוא רצה בקרבתה, ולא ידע איך וכיצד ועל מה ואיך לדבר ולקשור עימה השיחה.

אילו רק ידע שבאותו רגע קראה היא את מה שכתב בציוץ והיא כה הזדעזעה מתוכנו, שנגד את דעתה-שלה. כה כעסה, שצירפה דיסלייק אחד גדול לתגובה מלאה קללות מגוונות ונאצות שנאה.

אילו רק ידע, אילו רק ידעה, שעל כל התוהו תכסה אהבה.

"וְאָנִי, מַה אֶהְיֶה?"
שאל בדאגה הקפוד.
"אנ'לא רוצה יותר לךקר ,
אשים נוצות אֶלמד לךגר".
"אוף-אוף-אוף ,
נמאס לי ככר לעוף",
ציצה צפור חביבה,
"אתחפש לכלבלבה".
כך נמשכו הברורים
על תחפושות לחג פורים .

כאשר פורים הגיע
קרה דבר מפתיע :
הצב נסה לדהרלברח
והצפור נסתה לנבח.
הקפוד דגר על הביצה,
השפנפנית לשאג התאמצה .
לא ידעו הם מי הוא מה
והיתה שם מהומה...
הם כל כך התבלבלו
הירלה והירלולו.

בחדש אדר, בכקר בהיר,
עורב אחד שחרחר ונהיר
את כל החיות נסה להעיר.
בלב היער צוח וקרא :
"פורים מתקרב !
קרעקרעקרע !
קומו מיד להכין תחפושות" !
"שתק !" קראו החיות כעוסות,
"תן לישן, אל תתערב,
עוף לך מפה, עורב" !

בשאגה התעורר הנמר :
"קומו מהר, קומו מהר" !
והציצה הקופה :
"נתכנס לאספה".
ראשון התניצב הצב
ואמר ללא הסוס :
"אהיה זריז, אתחפש לסוס" !
וקראה השפנפנית :
"לא אהיה עוד פחדנית,
אתחפש לי לאריה".

מייסד: אלירן דיין
עורך אחראי: יאיר בן־דחור
עורכת משנה: עמליה ויניק
איורים ועיצוב גרפי: רובי גורדון

twitter.com/motiv_magazine

motiv-magazine.co.il

info@motiv-magazine.co.il

facebook.com/motiv.magazine

bit.ly/motiv-whatsapp

bit.ly/motiv-youtube

מוטיב (כתב עת) he.wikipedia.org/wiki/מוטיב

instagram.com/motiv.magazine

יישומון "מוטיב" זמין להורדה חינם

גם לנו קשה להאמין, אבל אנחנו עוד מעט מגיעים לגיליון המאה שלנו. לכן לגיליון הבא שלנו, גיליון מספר 99, בחרנו באופן סמלי בנושא "כְּמַעַט..."

אנחנו מזמינים אתכם להשתתף בגיליון ולספר לנו על רגעים כאלה, קרובים למטרה, קרובים להישג, קרובים להגשמת החלום הגדול.

עצרו איתנו ברגע הקריטי הזה של הכמעט, ותארו לנו את התחושות לפני הצעד האחרון, את הציפייה להשלים את המסע, את הידיעה שיש עוד שלב קטן שחסר כדי להגיע ליעד.

אתם מוזמנים לשלוח את יצירותיכם בנושא זה עד לתאריך 25/3/2023 לכתובת הדואר האלקטרוני: info@motiv-magazine.co.il

נג לשלוח עד שלוש יצירות בלבד ליוצר - שירים מנוקדים וסיפורים קצרים עד 550 מילה.